

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **R. L.**, zastoupená JUDr. Alešem Pillerm, advokátem se sídlem Veselá 37, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 8. 2006, č. j. 30 Ca 4/2006 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Aleše Pillera **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 17. 11. 2004 se žalobkyně domáhala u Úřadu městské části města Brna, Brno-střed (dále jen „úřad městské části“) poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu dle § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v tehdy účinném znění (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“) a žádala, aby správní orgán uložil vlastníku, jakož i správci domu povinnost odstranit závadný stav bytu, jehož je nájemkyní.

Úřad městské části rozhodl usnesením ze dne 13. 12. 2004, č. j. BT/04/HRIV/181104/1, o přerušení řízení ve věci návrhu žalobkyně na poskytnutí

ochrany dle § 5 citovaného zákona, a to do pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě žalobkyně, již se domáhala uložení povinnosti pronajímateli odstranit závady v bytě.

Žalobkyně se následným podáním ze dne 15. 5. 2005 obrátila na žalovaného, kterého vyzvala, aby sjednal nápravu a případně sám rozhodl ve věci jejího návrhu ze dne 17. 11. 2004, o němž je vedeno řízení před úřadem městské části.

Žalobkyně dne 8. 1. 2006 dále podala žalobu u Krajského soudu v Brně, v níž se domáhala, aby soud přikázal žalovanému konat ve smyslu § 50 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“), tj. aby sjednal nápravu a případně sám rozhodl ve věci jejího návrhu ze dne 17. 11. 2004. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný zůstal nečinný ve vztahu k její žádosti ze dne 15. 5. 2005, a to i přesto, že šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí dle § 49 správního řádu z roku 1967 již uplynula.

Krajský soud uvedenou žalobu rozsudkem ze dne 2. 8. 2006, č. j. 30 Ca 4/2006 - 18, zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že z žaloby je z hlediska § 79 odst. 1 s. ř. s. seznatelné, čeho se žalobkyně domáhá, žalobu na nečinnost však neshledal důvodnou. V dané věci totiž dle krajského soudu nebyly naplněny zákonné předpoklady pro to, aby žalovaný mohl ve smyslu § 50 správního řádu z roku 1967 rozhodnout sám ve věci návrhu žalobkyně na poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu namísto úřadu městské části. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný jako správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání ve věci zmíněného návrhu, by byl ve věci povinen sám rozhodnout podle § 50 citovaného zákona pouze za předpokladu, že správní orgán příslušný k rozhodnutí nezačal řízení nebo nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 49 odst. 2 téhož zákona. Tyto předpoklady však v předmětné věci nebyly splněny.

Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti tomuto rozsudku krajského soudu (dne 21. 8. 2006) kasační stížnost, v níž namítala, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení ve vztahu k § 5 občanského zákoníku z roku 1964. Krajský soud dle stěžovatelky nezohlednil, že účelem citovaného ustanovení bylo zajistit rychlou a jednoduchou ochranu pokojného stavu, která je toliko předběžné povahy, a dále nesprávně posoudil povinnost žalovaného hájit zájmy občanů města Brna, pokud se vlastník nemovitostí dopouští jednání, která jsou v rozporu se zákonem. Jako další důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí krajského soudu je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, čímž došlo k nesprávnému výkladu § 5 citovaného zákona. Stěžovatelka doplnila, že krajský soud v rozporu se smyslem uvedeného ustanovení brání rychlému řízení a svým rozsudkem podporuje stav nepokojný.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v dané věci vycházel z obsahu rekonstruovaného spisu, který byl zdejšímu soudu předložen spolu s kasační stížností a jejím doplněním až dne 28. 4. 2015, neboť původní spis krajského soudu se po podání kasační stížnosti a po té, co byl stěžovatelce ustanoven krajským soudem zástupce, který doplnil kasační stížnost, ztratil. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti především zpochybňuje nesprávné posouzení krajského soudu ve vztahu k § 5 občanského zákoníku z roku 1964 a polemizuje s krajským soudem ohledně smyslu a koncepce předmětného institutu. Ve své žalobě se přitom (jak plyne z rekapitulace rozsudku krajského soudu a obsahu kasační stížnosti) stěžovatelka domáhala toho, aby soud žalovanému uložil povinnost sjednat ve smyslu § 50 správního řádu z roku 1967 nápravu a případně sám rozhodnout ve věci jejího návrhu ze dne 17. 11. 2004 na poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu, jak žalovaného vyzvala ve své žádosti ze dne 15. 5. 2005, neboť žalovaný zůstal ve vztahu k její žádosti nečinný, přestože šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí dle § 49 správního řádu z roku 1967 již uplynula.

V dané věci tedy žaloba směřovala proti nečinnosti žalovaného při vyřizování podnětu k přijetí opatření dle § 50 správního řádu z roku 1967, a nikoliv proti nečinnosti úřadu městské části v řízení o návrhu na ochranu proti zásahu do pokojného stavu dle § 5 občanského zákoníku z roku 1964.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Cílem tohoto institutu tedy není poskytnutí ochrany ve všech případech nečinnosti správních orgánů, ale pouze proti těm formám nečinnosti, které mají závažný dopad na práva účastníků, tj. pokud se jedná o nečinnost při vydávání rozhodnutí ve věci samé nebo při vydávání osvědčení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009 - 76, dostupný na www.nssoud.cz).

Předmětem meritorního přezkumu v řízení před krajským soudem tedy s ohledem na § 79 odst. 1 s. ř. s. bylo posouzení toho, zda byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí ve věci samé dle § 50 správního řádu z roku 1967.

Ustanovení § 50 citovaného zákona stanovilo, že „[d]ovoluje-li to povaha věci a nelze-li nápravy dosáhnout jinak, správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodne, pokud správní orgán příslušný k rozhodnutí nezahájil řízení, ač je k tomu povinen nebo pokud nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 49 odst. 2“.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 4 As 15/2004 - 52, www.nssoud.cz, ve vztahu k citovanému ustanovení judikoval, že podnět k postupu podle § 50 správního řádu z roku 1967 „není svou povahou ‚návrhem‘ na zahájení řízení, resp. na pokračování v nedokončeném řízení u jiného správního orgánu, jehož doručení správnímu

orgánu by bylo spojeno s účinky zahájení řízení. Takový podnět je za současného právního stavu nejen ‚nepovinný‘, ale také ‚nenárokový‘. I nauka správního práva pro tyto případy stojí na pozici, že účastník řízení může podnět k postupu podle § 50 správního řádu podat, nemá však nárok, aby jeho podnětu bylo vyhověno – viz Mikule, V. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo, obecná část, C. H. Beck Praha 2003, str. 560, dále např. Frumarová, K.: Ochrana před nečinností veřejné správy v českém právním řádu, Linde Praha 2005, str. 63 a násl. Stávající správní řád s ‚nárokovostí‘ takového podnětu nepočítá a tím spíše s jeho příp. uplatněním nespojuje, a ani nemůže spojovat, žádné přímé právní účinky, a to na rozdíl od nového správního řádu, který již se ‚žádostí‘ účastníka v případě nečinnosti počítá. Řízení o daném podnětu v režimu § 50 správního řádu tak nelze podřadit jinému režimu, než režimu správního řízení, zahajovanému z podnětu správního orgánu, ve smyslu § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu (Pokud se řízení zahajuje z podnětu správního orgánu, je řízení zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníku řízení první úkon.). Správní orgán, který rozhoduje v režimu § 50 tak musí tedy nejprve řízení v dané věci ‚sám zahájit‘ provedením prvního úkonu vůči účastníku řízení, z něhož s ohledem na požadavek určitosti a srozumitelnosti právních úkonů musí být zřejmé, že se řízení zahajuje. V podmínkách § 50 správního řádu přitom však musí daný správní orgán nejprve vyřešit otázku, zda takový postup dovoluje povaha věci (tím spíše i to, zda je tento správní orgán k řízení příslušný), nebo zda příp. lze nápravy dosáhnout jinak. [...]

Konstrukce ustanovení § 50 správního řádu podle názoru Nejvyššího správního řádu zřetelně míří na odstranění nečinnosti orgánu nižšího stupně, který měl ve věci rozhodnout. Tomu koresponduje i dikce § 79 odst. 1 s. ř. s., v jejímž smyslu se může domáhat ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Tak lze nepochybně soudem uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci správnímu orgánu, který měl ve věci původně rozhodnout (tj. správnímu orgánu prvního stupně), a správnímu orgánu, který byl příslušný k řešení nečinnosti v režimu ustanovení § 50 správního řádu, by to bylo možné zřejmě jen tehdy, pokud by tento orgán na sebe zahájením řízení rozhodování převzal (poté, co by shledal, že to povaha věci dovoluje a že nelze nápravy dosáhnout jinak), a následně by zůstal nečinný.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu však naproti tomu nelze postup podle § 79 odst. 1 s. ř. s. aplikovat vůči správnímu orgánu, který se účastníku řízení jeví příslušným k postupu podle ustanovení § 50 správního řádu, ale který řízení ‚nepřevzme‘ (tj. řízení nezahájí z moci úřední) s tím, že považuje za příslušný jiný správní orgán a neshledá tedy naplnění podmínek, aby mohl a měl v režimu ustanovení § 50 správního řádu řízení zahájit a ve věci rozhodnout. Rozhodování v režimu § 50 správního řádu na správní orgán, který by jinak byl příslušný rozhodovat o odvolání, namísto nečinného správního orgánu prvního stupně, přechází teprve okamžikem, kdy bylo řízení v tomto režimu (§ 50 s. ř. s.) zahájeno tzv. ‚z jeho podnětu‘ (§ 18 odst. 2, věta druhá správního řádu). Teprve tímto okamžikem lze hovořit o ‚opatření proti nečinnosti‘ ve vlastním slova smyslu, tj. o postupu, směřujícím k nápravě. Za tohoto stavu věci potom platí, že ‚opatřením proti nečinnosti‘ **podle dle § 50 správního řádu se řízení přenáší, či přechází, na správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání.** To proto, že rozhodování nemůže na daný správní orgán přejít, neb řízení nemůže být zahájeno, přímo v důsledku samotného podání

pokračování

podnětu účastníkem. Již výše bylo poznamenáno, že správní řád s takovým podnětem nepočítá, tudíž ani jeho případnému uplatnění nepřiznává žádné právní účinky, a nelze se jich tak nijak legitimně dovolávat (ani soud při své přezkumné činnosti nemůže při daném znění zákona jejich příp. nastoupení přiznat).

V posuzované věci tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze na vlastní postup Krajského úřadu Ústeckého kraje, kdy k podnětu stěžovatele krajský úřad řízení v režimu ustanovení § 50 správního řádu nezačal, aplikovat totéž zákonné ustanovení (§ 50 správního řádu) a charakterizovat jeho přístup k dané věci jako nečinnost. Jako nečinnost lze ve smyslu souhrnu podání stěžovatele, která jsou obsahem spisu, charakterizovat toliko přístup správního orgánu prvního stupně a jenom při příp. včasném podání žaloby na jeho nečinnost bylo možno ve věci rozhodovat“.

Zdejší soud se s citovanými závěry ztotožnil a shledal, že obdobná situace nastala i v nyní posuzované věci. Z obsahu spisu totiž nelze dovodit, že by žalovaný učinil úkon, jímž by zahájil správní řízení či pokračoval v řízení zahájeném před správním orgánem I. stupně, a je naopak zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že pro postup dle § 50 správního řádu z roku 1967 nebyly splněny zákonné podmínky. Vzhledem k uvedenému tak nelze mít za to, že by na žalovaného přešla povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé namísto původně příslušného úřadu městské části.

Uvedené závěry rovněž korespondují s ustálenou judikaturou zdejšího soudu, dle níž se žalobou na nečinnost nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v případě, kdy žádné správní řízení neběží a žalovaný obdrží pouze podnět k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 - 162, ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 - 58, či ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009 - 139, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Domáhala-li se tedy stěžovatelka vydání rozhodnutí ve věci jejího návrhu na poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu, pak bylo třeba podat žalobu na nečinnost přímo proti úřadu městské části a jejím prostřednictvím se domáhat i přezkumu důvodnosti přerušení řízení. Žalobou na nečinnost se však nebylo možné úspěšně domáhat vyřízení podnětu k postupu dle § 50 správního řádu z roku 1967, neboť citované ustanovení představovalo pouze dozorčí prostředek a nebyla dána ani výslovná povinnost, aby se nadřízený orgán důvodností podnětu zabýval. Judikatura správních soudů z tohoto důvodu nepovažovala podání podnětu dle § 50 citovaného zákona ani za prostředek, který je třeba ve smyslu § 79 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpat před podáním žaloby proti nečinnosti správního orgánu, a vycházela z toho, že podle správního řádu z roku 1967 neexistovala proti nečinnosti správních orgánů dostatečná ochrana. Splnění podmínky § 79 odst. 1 s. ř. s. bylo tedy v zásadě vždy presumováno, a účastník správního řízení stíženého nečinností se proto mohl obrátit na soud ihned (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 As 21/2003 - 40, publ. pod č. 491/2005 Sb. NSS).

Vzhledem k tomu, že v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti je označení žalovaného v dispozici žalobce a následné posouzení, zda byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je posouzením důvodnosti žaloby, a nikoliv

podmínek řízení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. Na 249/2003 - 9, publ. pod č. 19/2003 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 3 Ans 11/2008 - 48, www.nssoud.cz), postupoval krajský soud správně, pokud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nelze však paušálně zcela aprobovat vyslovený závěr, že v důsledku přerušení správního řízení neběží lhůty pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Ačkoliv k zastavení běhu lhůt při přerušení správního řízení v zásadě dochází, tyto účinky nastávají pouze v případě důvodného přerušení řízení a za situace, kdy důvody přerušení řízení nadále trvají. Nelze tedy mít za to, že by i v případě nedůvodného či účelového přerušení řízení byla zcela vyloučena nečinnost správního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 2 Ans 4/2004 - 116, publ. pod č. 506/2005 Sb. NSS, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Ans 2/2005 - 68, publ. pod č. 974/2006 Sb. NSS, či ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 As 48/2009 - 54, www.nssoud.cz, potvrzené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, publ. pod č. 3013/2014 Sb. NSS).

Důvodnost přerušení řízení by však bylo možné přezkoumat pouze v případě žaloby podané proti nečinnosti úřadu městské části, který byl příslušný rozhodovat ve věci návrhu stěžovatelky na poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu, neboť jak již bylo uvedeno, s podáním podnětu dle § 50 správního řádu z roku 1967 nespojoval citovaný zákon žádné přímé právní účinky, a nelze se jich tedy domáhat ani prostřednictvím žaloby proti nečinnosti správního orgánu.

Námítky stěžovatelky, dle nichž krajský soud vychází z nesprávného posouzení účelu a smyslu § 5 občanského zákoníku z roku 1964 jsou tedy nedůvodné, neboť povinnost vydat rozhodnutí ve věci poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu na žalovaného vzhledem k uvedenému nepřešla. Argumentace stěžovatelky povahou a smyslem řízení dle § 5 občanského zákoníku z roku 1964 by tak mohla být relevantní pouze v případě, kdyby se domáhala vydání rozhodnutí ve věci samé po úřadu městské části a zpochybňovala důvodnost přerušení řízení, takovou žalobu ovšem stěžovatelka v daném případě nepodala.

Pokud jde o návrh stěžovatelky ze dne 13. 8. 2015, dle něhož má být připojen spis Městského soudu v Brně sp. zn. 17 C 25/2002, v němž je dle stěžovatelky založen odborný posudek o nemožnosti vykonávat právo nájmu v předmětném bytě, neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro nařízení jednání za účelem provedení uvedených listin k důkazu (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), neboť nemají relevantní souvislost s předmětem řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka zde zřejmě vychází z mylného předpokladu, že správní soudy při rozhodování o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení o návrhu na poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu rozhodovaly o obdobné otázce jako civilní soudy v řízení dle části třetí občanského soudního řádu. Takový předpoklad je však nesprávný. Jak vyplývá z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 8. 10. 2008, č. j. Konf 8/2008 - 4, publ. pod č. 1784/2009 Sb. NSS, rozhodování správních orgánů o ochraně před zásahem do pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku z roku 1964 představovalo rozhodování ve věcech soukromoprávních, a proto soudní ochrana ve věci, v níž nejprve rozhodoval správní orgán dle § 5 občanského zákoníku z roku 1964, příslušela soudu v občanském soudním řízení jednajícímu podle části páté

pokračování

občanského soudního řádu, který pak na základě podané žaloby znovu uvážil, zda došlo k zásahu do pokojného stavu a zda je na místě zásah zakázat nebo uložit obnovení předešlého stavu. Naopak soudům ve správním soudnictví příslušelo toliko posouzení toho, zda se správní orgán v řízení o návrhu na poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu nedopustil nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 4. 2008, č. j. 59 Ca 16/2008 - 18, publ. pod č. 1634/2008 Sb. NSS).

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 11. 2006, č. j. 30 Ca 4/2006 - 34, ustanovil v řízení o kasační stížnosti zástupcem stěžovatelky advokáta JUDr. Aleše Pillera, který výši odměny za zastupování a vynaložených hotových výdajů nevyčíslil. Nejvyšší správní soud mu tedy přiznal odměnu ve výši 4200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 12. 2006 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006 do 31. 12. 2012 (viz čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. července 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu